

Arrest

nr. 153 648 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2015 die een einde stelt aan het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat W. FIERENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 4 oktober 2013 nam verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 7 maart 2014 werd de beslissing van 4 oktober 2013 vernietigd.

Ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart en dit in functie van de erkenning van het kind K.A.

Op 23 april 2015 nam verweerder de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 septies W. 15.12.1980.

Betrokkene verkreeg zijn verblijf op basis van zijn erkend kind AK.

Gelet op de uitspraak van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 12.03.2015 waarin gesteld wordt dat de erkenning in de geboorteakte van het kind AK door de heer AKH, moet worden geschrapt.

Wordt besloten dat betrokken niet meer de vader van het kind AK is, in functie van wie hij zijn verblijf verkreeg. Bijgevolg wordt zijn verblijf in België ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke

basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De reden van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken luidt als volgt:

‘Artikel 42 septies W. 15.12.1980.

Betrokkene verkreeg zijn verblijf op basis van zijn erkend kind AK.

Gelet op de uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg te ANTWERPEN dd. 12.03.2015 waarin gesteld wordt dat de erkenning in de geboorteakte van het kind AK door dhr. AKH moet worden geschrapt.

Wordt besloten dat betrokkene niet meer de vader van het kind AK is, in functie van wie hij zijn verblijf verkreeg. Bijgevolg wordt zijn verblijf in België ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.’

Deze beslissing maakt evenwel een schending uit van artikel 40bis Vreemdelingenwet, artikel 44 van het KB van 08/10/1981, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zodat verzoeker zich dan ook genoodzaakt ziet de nietigverklaring van deze beslissing te vorderen bij huidig verzoekschrift.

Tot op heden staat de afstamming langs vaderszijde in hoofde van verzoeker immers nog steeds vast en staat verzoeker nog steeds vermeld als vader van zijn minderjarig kind KA, zoals blijkt uit een recent uittreksel uit de geboorteakte van KA (stuk 4).

Het (verstek)vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te ANTWERPEN van 12/03/2015 is op heden overigens nog niet definitief gezien er namens verzoeker en zijn partner, moeder van het minderjarig kind KA, verzet werd aangetekend tegen dit vonnis omdat zij de oproeping niet ontvangen hebben en omdat zij niet akkoord gaan met de inhoud van het vonnis (stuk 5). Het verzet zal behandeld worden op de zitting van 04/11/2015 (stuk 6).

In het vonnis van 12/03/2015 wordt ten onrechte de vordering van de Procureur des Konings gebaseerd op de artikelen 1383 – 1385 Ger.W. teneinde de geboorteakte te laten verbeteren, gegrond verklaard terwijl het in casu niet gaat om een materiële vergissing maar om een probleem inzake de staat van het kind, zijnde de afstamming van het kind langs vaderszijde.

Concreet komt het er op neer dat ingevolge voormeld vonnis de geboorteakte van het kind van verzoeker 'verbeterd' zou dienen te worden met echter een afstammingswijziging tot gevolg.

Verzoeker gaat vanzelfsprekend niet akkoord met dit vonnis waarbij de afstamming van zijn kind langs vaderszijde zonder meer gewijzigd wordt en heeft dan ook verzet aangetekend.

Verzoeker is van mening dat de oorspronkelijke vordering van de Procureur des Konings tot 'verbetering' van de geboorteakte van zijn kind onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De rechtspraak terzake stelt immers duidelijk:

'Het is niet toelaatbaar een vordering van staat in te stellen in de vorm van een vordering tot verbetering van een akte van de burgerlijke stand (artikel 99 tot 101 B.W.). Dit is het geval indien de vordering er niet uitsluitend toe strekt de verbetering te bekomen van onjuiste vermeldingen op de geboorteakte, doch eveneens strekt tot vaststelling van de werkelijke afstamming van het kind.

Een dergelijke vordering wordt behandeld met eerbiediging van de regels van de gemeenrechtelijke procedure en op tegenspraak, en niet volgens de bijzondere procedure beschreven in de artikelen 1383 tot 1385 van het Gerechtelijk wetboek.'

(Luik 16 oktober 2007, J.T. 2008, afl. 6321, 531)

Overeenkomstig de gemeenrechtelijke procedure inzake de vaststelling van de afstamming van een kind heeft de Procureur des Konings geen vorderingsrecht tot wijziging van de staat.

Derhalve is de Procureur des Konings niet bevoegd om de geboorteakte van het kind van verzoeker te laten aanpassen met als gevolg een wijziging in de afstamming van het kind.

Bovendien voorziet het Marokkaanse familierecht wel degelijk, in tegenstelling tot wat de Procureur des Konings tracht voor te houden, dat het vaderschap enkel wordt vastgesteld op basis van een huwelijk voor zover het kind geboren werd binnen het jaar dat volgt op de datum van feitelijke scheiding 'separation' (artikel 154, stuk 5), wat niet het geval was.

In casu woont de partner van verzoeker, mevr. ML, moeder van het kind AK, reeds sinds 04/10/2011 feitelijk gescheiden van haar ex-echtgenoot, dhr. AB, en werd de echtscheiding uitgesproken bij vonnis van 23/10/2012 (stuk 7), terwijl het kind AK geboren werd op 09/11/2012, zijnde dus meer dan een jaar na de feitelijke scheiding en tevens na het vonnis waarbij de echtscheiding werd uitgesproken.

Bijgevolg voorziet het Marokkaans recht geenszins dat het kind van verzoeker beschouwd dient te worden als het kind van de ex-echtgenoot van zijn partner, dhr. AB.

Derhalve blijkt onmiskenbaar dat de oorspronkelijke vordering van de Procureur des Konings tot 'verbetering' van de geboorteakte van het kind van verzoeker met betrekking tot de afstamming langs vaderszijde onontvankelijk, minstens ongegrond dient verklaard te worden.

Alleszins blijkt uit het recente uittreksel uit de geboorteakte van het minderjarig kind AK onmiskenbaar dat de afstamming van dit kind met verzoeker nog steeds vast staat.

De geboorteakte wordt niet van valsheid beticht zodat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 42 septies van de Wet van 15/12/1980 dan ook totaal incorrect is gezien er niet wordt aangetoond dat er door verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker actueel nog steeds wordt vermeld in het geboorteregister als zijnde de vader van zijn Belgische minderjarige kind KA en de bloedverwantschap tussen verzoeker en zijn kind dan ook nog steeds vast staat op basis een geldige geboorteakte zodat verzoeker nog steeds recht heeft op een legaal verblijf in België.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook totaal ongegrond en juridisch incorrect.

Derhalve dient vastgesteld te worden dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending uitmaakt van artikel 40bis Vreemdelingenwet en artikel 44 van het KB van 08/10/1981 gezien

verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Alleszins blijkt duidelijk dat de beslissing genomen werd op basis van verkeerde gegevens zodat dient vastgesteld te worden dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht gezien deze niet correct gemotiveerd werd omdat er bij de beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens werden de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld waardoor er op onredelijke wijze tot de beslissing werd gekomen om het verblijf te beëindigen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker wenst terzake te verwijzen naar de motivering in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 07/03/2014 (RvV 140 307 / II) inzake zijn eerder beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 04/10/2013, ter kennis gebracht op 15/10/2013.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel gezien de verplichting om beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) niet werd nagekomen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt overigens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen van het dossier om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu werd er enkel voortgegaan op het vonnis van 12/03/2015, wellicht overgemaakt door de Procureur des Konings, waarvan de inhoud echter juridisch totaal incorrect is, reden waarom er verzet werd aangetekend, zonder de werkelijke feitelijke gegevens na te gaan, namelijk het gegeven dat uit een recent uittreksel uit de geboorteakte van KA blijkt dat verzoeker nog steeds als vader vermeld is en de afstamming niet gewijzigd werd.

Dat het enige middel tegen de bestreden beslissing bijgevolg ernstig is en gegrond.

Dat het recht op verblijf van verzoeker bijgevolg totaal ten onrechte beëindigd werd.”

Met betrekking tot de aangevoerde materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu blijkt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van de erkenning van zijn minderjarig kind A.K. en zulks nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 120 220 van 7 maart 2014 het volgende heeft overwogen:

“Blijkens de stukken van het administratief dossier dient verzoeker op 2 september 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Er wordt verzoeker een bijlage 19ter afgegeven met de vermelding dat hij zijn bloed- of aanverwantschapsband met de burger van de Unie bewijst door middel van de geboorteakte 888/2012.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.”

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Uit artikel 44 van het vreemdelingenbesluit blijkt dat de bewijsvoering van de bloed- of aanverwantschap vrij is. Het bewijsmiddel bij uitstek van de bloedverwantschap met het Belgisch kind is evenwel het voorleggen van een geboorteakte. Verzoeker legt een geboorteakte voor waaruit de afstamming van het Belgische kind met verzoeker blijkt. De geboorteakte wordt niet van valsheid beticht. Verweerder verwijst echter naar een schrijven van de procureur des Konings van 28 augustus 2013 waarin de procureur stelt dat de erkenning van het Belgisch kind door verzoeker “nooit geakteerd” had mogen worden en dat bijgevolg een “verbetering” van de geboorteakte zich opdringt. De Raad stelt evenwel vast dat de geboorteakte tot op heden niet ‘verbeterd’ is en dat verzoeker actueel nog steeds wordt vermeld in het geboorteregister als zijnde de vader van het Belgische kind. De weigering van het recht op verblijf om reden dat de erkenning van het kind niet wordt aanvaard door het parket van Antwerpen volstaat niet, nu verzoeker de bloedverwantschap bewijst aan de hand van een geldige geboorteakte.

Het feit dat er een vergissing zou zijn gebeurd bij de registratie van verzoeker in de geboorteregisters doet vooralsnog geen afbreuk aan de geldigheid van de geboorteakte die tot op heden niet “verbeterd” is.

Verzoeker betoogt terecht dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld waardoor er op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing werd gekomen om het verblijf te weigeren.”

De Raad stelt vast dat op het ogenblik dat verweerder besliste om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker, verzoeker nog steeds vermeld stond in het geboorteregister als zijnde de vader van het Belgische kind. Op dat ogenblik stond aldus de afstamming langs vaderszijde in hoofde van verzoeker nog steeds vast. Het verstekvonnis van de rechtbank van eerste aanleg verandert daar niets aan en zoals verzoeker terecht voorhoudt, is dit vonnis absoluut niet definitief. Ten overvloede kan worden aangestipt dat verzoeker verzet heeft aangetekend. Aldus heeft verweerder voorbarig gehandeld door reeds een einde te willen stellen aan het verblijf van verzoeker.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU